

a més, el propòsit d'establir-hi una Cooperativa almenys per a llibres i instruments, la qual cosa podria proporcionar beneficis immensos a tots, i amb el temps podria ampliar-se a altres objectes»...

«...Recordem tots, com ja hem dit abans, als companys de fora, els grans avantatges de poder-se allotjar en casa pròpia, quan vinguin a Barcelona, i la superior encara, de poder tenir els seus fills que vinguin aquí a estudiar, allotjats en condicions les més òptimes, vigilats i guiats per companys que els apadrinin i els considerin com a fills propis, i tots plegats considerem també l'immens benefici de la unió de tots, de les facilitats d'estudi, d'augmentar el nivell cultural, de l'ajut mutu moral i material, la força moral de tots plegats, els beneficis de les Cooperatives fàcilment establides i tants d'altres avantatges que poden suggerir-se amb la unió de tots i que tot això, amb un petit sacrifici actual es pot aconseguir d'aquí pocs anys sense cap sacrifici pecuniari»...

Era el moment àlgid que els Drs. Tost, Taxonera, Vila i Abadal i Birba, entre altres, aprofitaren amb una activitat digne de tots els elogis i emprengueren una veritable croada visitant els companys en llurs domicilis i recollint les subscripcions que augmentaven de manera impensada fins arribar en l'espai d'un mes a la xifra de 850.000 pessetes, únicament entre uns 300 socis subscriptors.

La voluntat dels metges s'havia demostrat de la manera més evident.

Erem a mitjants del 1926, quan s'inicià al Sindicat una època de contrarietats per disposicions exteriors que culminaren en veure's obligat a reformar els seus Estatuts i limitar la seva esfera d'actuació.

Recentment solucionats els conflictes que situaren a l'Entitat en moments de perill, es celebrà l'Assemblea del 1926. El Consell que repetidament i llargament havia estudiat l'oportunitat de tirar endavant en aquells moments l'obra del Casal, cregué necessari de consultar a aquella Assemblea allò que calia fer.

L'Assemblea impressionada per les circumstàncies, acordà l'ajornament perquè es revisessin els càlculs de la primitiva memòria, autoritzant el Consell per fer un nou estudi que havia de sotmetre's a l'Assemblea del 1927, sense oblidar, però, els treballs de la subscripció provisional iniciada amb tan bells resultats.

Si analitzem aquest acord veurem que representa una quarta ratificació de la voluntat de l'estament mèdic català de tenir Casal, però un temor de què per causes estranyes a la seva voluntat es veiés frustrada l'obra o àdhuc tingués algun perill no aconsellable d'afrontar.

Ara bé, aquest temor que per impressió es justificava, en bona lògica no podia sostenir-se. Jurídicament no és sostenible que cap acció civil ni governativa pogués causar el més petit dany a una empresa com el Casal si aquesta no queia en manca ment de les lleis que l'empraven, i arbitràriament no hi havia cap precedent ni cap possibilitat que justi-

fiqués el temor, car examinat el cas que aparentment tenien una analogia no resultaven en realitat la merma o desposseïció de la propietat. El recel de què qualsevulla contrarietat interrompís la vida del Sindicat tampoc justificava aquell sentit de prudència, car sempre el Casal havia de tenir vida pròpia, independent de tota contingència que esdevingués a l'entitat organitzadora.

Aquests raonaments que tots els tècnics haurien corroborat plenament, i que avui s'han confirmat, no es varen fer en aquells moments, i si una excessiva prudència és la que dominà, és perquè té un altre origen molt més justificat que un detingut anàlisi demostra i que la realitat dels fets ha evidenciat després.

La realitat en aquells moments era la desproporció entre l'enorme importància de l'obra i la vitalitat del Sindicat. Què era el Sindicat a les acaballes del 1926? Una entitat amb els seus fins primordials privats, amb una sola institució la Mutual Mèdica, encara no totalment constituïda, mancaven grups per fundar, amb un principi de Caixa de Beneficència i amb noves, i latents encara, diferències interiors, i cap altra cosa més que uns grans treballs d'orientació i consolidació ja resoltos, molts projectes en embrió que representaven un actiu molt més nodrit d'esperances realitzables que de realitats efectives.

Tot això esmentat era molt pels pocs anys de vida que tenia el Sindicat, però, evidentment, no era el suficient per a servir de base al feixuc embalum del Casal, es pot dir que si haguéssim tingut una casa no hauríem sabut amb què omplir-la.

L'entusiasme havia enganyat una mica i la realitat vingué a fer-nos adonar instintivament de l'ajornament que era necessari.

Clos el parèntesi que els esdeveniments de març del 1926, insinuaren, el Sindicat, es pot dir, que retrobà el seu camí en el mateix lloc on l'havia suspès i amb el mateix dalit del moment de suspendre'l. Es començà llavors a recollir el fruit sembrat en anys anteriors i el Sindicat va estructurar-se i adquirint plenitud que s'ha anat perfeccionant i millorant fins a l'hora present: Cooperativa de Consum, Caixa de Crèdit, Oficina Administrativa, són elements vitals del Sindicat que van prenent cos i consistència mentre la Mutual va fundant ràpidament nous grups i va enriquint-se considerablement.

Aquesta major vitalitat que a mitjans del 1927 ja s'iniciava fermament fa que el Consell es torni a trobar amb el problema viu del Casal que tots els metges reclamen.

A l'Assemblea d'aquell any, per cinquena vegada es referma la necessitat d'aquell projecte, necessitat que es tradueix en uns acords concrets que tenen ja un major sentit pràctic i que per la seva importància es necessari de transcriure aquí:

«Primer: Que es continuï per tots els mitjans la subscripció nominal del Casal del Metge, fins arribar a 1.200.000 pessetes que és el capital total que s'havia previst, amb les mateixes condicions que foren aprovades en l'Assemblea del 1925.—Segon: